

Хáба, Карелъ — Hába, Karel — чешки цигуларъ и компонистъ, братъ на Алоисъ Х., род. 21 май 1898 въ Вишовицъ (Моравия), пише, сжцо, въ четвърттонната система. — Творби „Скерцо“ и „Увертюра“ за оркестъръ, концертъ за цигулка съ оркестъръ, 2 струнни квартета, соната за флейта и пиано, пиеси за цигулка и пиано, хорове. Писалъ „Школа за цигулкова игра върху четвърттонова основа“, и издалъ „Модерната цигулкова техника“.

Хабанера, фр. habanera, исп. habaneraise — танцъ, пренесенъ отъ островъ Куба въ Испания, дето е получилъ широко разпространение. Пълниятъ му видъ се състои отъ една малка интродукция, нѣколко, 8 или 16 тактови куплета, които се пѣятъ, и единъ финалъ. Характерниятъ ѝ ритъмъ е

Прочута е Х-та отъ операта „Карменъ“ на Бизе.

Хабенекъ, Франсуа Антуанъ — Habeneck, François Antoine — виолонистъ, диригентъ и компонистъ, род. 21 ян. 1781 въ Мециеръ, умр. 8 февр. 1849 въ Парижъ, ученикъ на Байо въ Парижката консерватория, виолонистъ въ „Комическата“ и „Голѣмата“ опери, диригентъ на „Концертитъ на консерваторията“ (въ които е застъпвалъ Бетховена), и директоръ на „Голѣмата опера“. Творби: 2 цигулкови концерта, 3 дуо-концертанта и др.

Хаберлъ, Францъ Ксаверъ — Haberl, Franz Xaver — музикаленъ изследвателъ, род. 12 апр. 1840 въ Обереленбахъ, умр. 5 септ. 1910 въ Регенсбургъ, — възпитаникъ на семинарията въ Пасау, 1862 приема духовно звание, следъ като е билъ 5 години музикаленъ управителъ на семинариитъ въ Пасау, 1867—870 е органистъ на „С. Мариа дель анима“ въ Римъ, 1871—1882 капелмайсторъ на Дома въ Регенсбургъ. Тамъ той основава 1874 известното — „Църковно-музикално училище“, бива отличенъ съ духовни звания отъ папата, и провъзгласенъ D-r th. h. c., отъ Бюрцбургския университетъ. Редакторъ на „Musica sacra“ отъ 1888 и „Musica divina“ отъ 1872, основателъ

на „Палестриновото дружество“, неговъ председателъ, и редакторъ отъ 10-я томъ до последния (33-ти) на голѣмото, пълно издание на творенията на Палестрина (при Брайткопфъ и Хертелъ), като открива въ Римските библиотеки и архиви нѣкои неизвестни до тогава негови творби. Той е редактиралъ една частъ отъ пълното събиране на творенията на Орландо Ласо. Значителенъ изследвателъ на католическата църковна музика, трудоветъ на Х. сж помѣстени въ разнитъ специални издания — нѣкои отъ по-голѣмитъ — въ Vierteljahrsschrift für Musikwissenschaft (Die Bausteine der Musikgeschichte — Основни камъци на музикалната история I и III, и отдѣлно) „Вилхелмъ Дюфей“ (1885), „Библиографиченъ и тематиченъ музикаленъ каталогъ на папската капелархива на ватикана въ Римъ“ (1888) и др.

Хабертъ, Йоханесъ Евангелиста — Habert, Johannes Evangelista — значителенъ църковенъ компонистъ и теоретикъ, род. 18 октом. 1833 въ Оберпланъ (Чехия), умр. 1 септ. 1896 въ Гмунденъ, възпитаникъ на Педагогиума въ Линцъ, отъ 1861 органистъ и хоррегентъ въ Гмунденъ, компониралъ: меси, офертории и др. църковни творби — съ стойностъ, и писалъ: „Приноси къмъ учението за музикалната композиция“ — (1889), „Практическа школа за органъ“, „Школа за хорова пѣние“ и др.

Хавеманъ, Густавъ — Havemann, Gustav — виолонистъ, род. 15 мартъ 1882 въ Гюстровъ, ученикъ на Берлинската висша школа за музика, и сега самъ преподавателъ въ нея. Х. стои на чело на струненъ квартетъ — на негово име, и е първия, който изпѣли цигулковия концертъ на П. Владигеровъ.

Хаджи-Георгиевъ, Димитъръ — компонистъ, род. 29 юни 1874 въ Ст. Загора, умр. 18 мартъ 1932 въ София, свършилъ католическата българска гимназия въ Одринъ, и инструменталния отдѣлъ (флейта) и композиционния на Празката консерватория, дето — Йенишъ, Фьорстеръ, Книтлъ, Щекеръ, Беневницъ, Гундлинкъ и др. — сж били неговии учители. 1897 се завързва въ България — и бива назначенъ учителъ по музика въ класно-